

10 20 30 40 50 60 70 80 90 100 10 20

0
mm
10
20
30
40
50
60
70
80
90
100
10
20
30
40
50
60
70
80
90
100

99

Zvende Biser.

Den Første:

Jeg elsker dig min Pige etc.

Den Anden:

Der stode to Piger alt ned paa etc.

Jeg elsker dig min Pige,

Endssjondt du hader mig;

Jeg ved ogsaa tillige,

hvoraf det kommer sig.

Men hvorfor vredes du min Ven,

tro mig jeg vandrer ærligen,

thi Gud han mig ledsager

paa hele Vandringen.

2. Men Vandringen alene

er tung at tænke paa,

her er saa mange Farer

V box 29:854

i Verden frem at gaa;
Men den her deler med sin Ven,
en Ven, ja en oprigtig Ven,
han letter Livets Byrder
og Sorgen svinder hen.

3. Det Brød jeg vel kan finde,
min Tid i Verden her
men giv jeg kunde vinde
den Ven, som var mig kjær:
Min Ven, da var jeg lykkelig,
At, giv o Gud! at det var dig,
hvormed jeg kunde leve
i Trostab lykkelig.

4. Du maa mig ei forlaste
min allerbedste Ven
du maa dig ei forhaste,
see Tiden den gaar hen:
Du tænker, du til Glæden gaar,
men Sorgen aaben for dig staar;
naar du til Glæden agter
kan du i Sorgen gaa.

5. Men vil du dig omvende
min amme Pige skøn,
et helt oprigtigt Hjerter
skal blive dig til Ven,
da sørger jeg ei mere her,
ei Demods Taarer længer her,
o søde Livens Kilde

mit Parabis du er.

6. Men vrede ei min Pige,
jeg synger disse Ord,
thi du er jo den Gæste
som i mit Hjerter bor.
De røde Roser blomstrer dig,
skjøndt Taarerne de saare mig,
men kunde Glæden hviste,
da var jeg lykkelig.

7. Jeg slutte vil min Bise
min allerbedste Ven,
men gid vi kunde samles
hos Gud i Himmelen.
Vi samles tidt paa denne Jord,
hvor Sorg og Glæde sammen bor,
men giv det sidste Møde
hos Gud i Englechor.

Der stode to Piger alt ned paa Strand
at plukke de Blade saa skønne,
den Ene hun var saa hjertelig glad,
men den Anden hun var saa bedrøvet.

2. Den Rige hun siger til den Fattige saa:
hvorfors er du bleven saa bedrøvet,

10 20 30 40 50 60 70 80 90 100 10 20

maasse du har mistet din Fader eller Moer,
eller haver du mistet din Vre.

3. Nei, ikke har jeg mistet min Fader eller Moer,
og Gud har bevaret min Vre,
men jeg sørger allermeest for den savre Ungerfvend
som vi begge to have saa kjære.

4. Men Ungerfsvenden stod ikke langt derfra,
og hørte paa begge deres Tale,
o, Gud, du store Gud! som i det Høie bor,
hvem af disse to skal jeg tage.

5. Thi tager jeg den Rige, som Rigdommen har,
og lader saa den Fattige bortfare,
da maa hun gaa og græde i alle sine Da'r
og falde saa mange falle Taarer.

6. Ungerfvend han gif lidet længere frem
da tog han den Fattige ved Haanden,
ja du skal være min og jeg vil være din,
Gud lade os leve lykkelig tilfammen.

7. O Ungerfvend! o Ungerfvend! hvad tænker du paa
som tager den Fattige ved Haanden,
hvorfor tog du ikke mig, som Rigdommen har
og lader saa den Fattige bortfare.

8. Nei, Rigdom den er blot et Laan udaf Gud,
men Fattigdom den er en Belønning,
og den som Rigdom har, han er sjelden glad,
men den Fattige er glædere med mindre.

9. Væblet det hænger jo aldrig saa høit
det maa jo til Jorden nedfalde,
og naar man bli'er forladt af sin kjæreste Ven
da bliver man forladt ud af saa Mange.

Paa M. Urdals Forlag.

Trykt af J. S. Fosb.

[Tromsø] u. a.